

Arrest

**nr. 275 824 van 9 augustus 2022
in de zaak RvV X / XI**

In zake: X

Wettelijk vertegenwoordigd door haar ouders X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn en wettelijk vertegenwoordigd is door haar ouders X en X, op 19 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 april 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat G. JORDENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Op 19 december 2019 dienen de ouders van verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in, dit eveneens in naam van hun minderjarige kinderen.

1.2. Op 24 december 2019 dient tevens de meerderjarige halfzus van verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Op 24 december 2019 dienden de ouders van verzoekende partij in naam van de minderjarige halfzus en halfbroer van verzoekende partij alsook in naam van de twee zussen van verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.4. Op 28 februari 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) inzake het verzoek van de ouders en de meerderjarige halfzus de beslissingen

waarbij deze verzoeken niet-ontvankelijk worden verklaard daar zij reeds in een lidstaat van de Europese Unie internationale bescherming genieten. Zij dienen tegen deze beslissingen beroepen in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Bij arresten nrs. X en X van 1 september 2020 worden de beroepen ingediend tegen de beslissingen van 28 februari 2020 door de Raad verworpen.

1.6. Op 3 december 2020 dient de meerderjarige halfzus van verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.7. Op 4 maart 2021 neemt de commissaris-generaal ten aanzien van de meerderjarige halfzus van verzoekende partij de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Er wordt tegen deze beslissing een beroep ingediend bij de Raad.

1.8. Op 12 oktober 2021 worden de verzoeken van de overige minderjarige kinderen door de commissaris-generaal niet-ontvankelijk verklaard. Hiertegen worden beroepen ingediend bij de Raad.

1.9. Op 28 oktober 2021 wordt in hoofde van verzoekende partij een eigen verzoek om internationale bescherming ingediend. Gelet op de jeugdige leeftijd van verzoekende partij wordt haar moeder gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 22 maart 2022.

1.10. Bij arresten nrs. X en X van 21 februari 2022 worden de beroepen ingediend tegen de beslissingen van 12 oktober 2021 door de Raad verworpen.

1.11. Bij arrest nrs. X van 22 februari 2022 verwerpt de Raad het beroep ingediend tegen de beslissing van 4 maart 2021.

1.12. Op 14 april 2022 neemt de commissaris-generaal ten aanzien van verzoekende partij de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Jouw ouders bezitten de Syrische nationaliteit. Op 7 december 2014 is jouw vader M. R. R. ((...); O.V. (...)) omwille van de legerdienst en de slechte veiligheidssituatie uit Syrië vertrokken. Jouw vader diende een verzoek om internationale bescherming in Spanje in. De subsidiaire beschermingsstatus werd hem daar toegekend op 5 augustus 2016.

Via gezinshereniging reisden je moeder R. A. A. (CG (...); O.V. (...)) en haar kinderen en stiefkinderen hem achterna in januari 2017. Zij kregen in Spanje tevens de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Omwille van de levensomstandigheden aldaar reisden je ouders en hun kinderen door naar België, waar ze aankwamen op 18 december 2019 en je ouders een verzoek om internationale bescherming indienden op 19 december 2019. Op 24 december 2019 diende je halfzus R. R. (CG (...); O.V. (...)) een verzoek om internationale bescherming in. Op diezelfde datum dienden jouw ouders in naam van je halfzus R. R. (CG (...); O.V. (...)), halfbroer M. A. R. (CG (...); O.V. (...)), je zus R. R. (... (CG (...); O.V. (...)) en je zus R. R. (CG (...); O.V. (...)) een verzoek om internationale bescherming in.

Op 28 februari 2020 werd door de commissaris-generaal beslist het verzoek van jouw ouders en halfzus niet-ontvankelijk te verklaren daar ze reeds in een lidstaat van de Europese Unie, i.c. Spanje, de subsidiaire beschermingsstatus hadden verkregen. Op 1 september 2020 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) het beroep dat ze tegen deze beslissing indienden. De verzoeken van je andere halfzus, je halfbroer en je zussen werden niet-ontvankelijk verklaard op 12 oktober 2021. Op 21 februari 2022 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) het beroep dat ze tegen deze beslissing indiende.

Op 3 december 2020 diende je halfzus R. een tweede verzoek om internationale bescherming in. Dit werd nietontvankelijk verklaard op 4 maart 2021. Op 22 februari 2022 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) het beroep dat ze tegen deze beslissing indiende.

Jij werd in Brugge geboren op (...) 2021. Je moeder diende in jouw hoofde een verzoek om internationale bescherming in op 28 oktober 2021. Tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van jouw verzoek haalt je moeder aan dat je niet naar Syrië kunt terugkeren omwille van de oorlog. Bovendien ben je in Syrië niet geregistreerd. Verder haalt ze aan dat je ouders er tot op heden ook niet in sloegen je bij de Spaanse autoriteiten te laten registreren. Daarenboven zouden de verblijfskaarten en reisdocumenten van je gezinsleden daar tevens verlopen zijn. In Spanje hebben jullie bovendien geen familie. Tot slot

verwijst ze naar de problemen die ze tijdens haar eigen verzoek reeds aanhaalde, meer bepaald de moeilijkheden die ze in Spanje ondervond qua huisvesting en medische zorg. Ter staving van je verzoek wordt je originele geboorteattest voorgelegd.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd, rekening houdend met het gegeven dat je nog géén jaar oud was, het persoonlijk onderhoud rechtstreeks van je moeder R. L. A. (CG (...); O.V. (...)) afgenomen die tevens in de mogelijkheid verkeerde om stukken neer te leggen. Bovendien heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die tevens in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat in jouw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten overstaan van jouw land van herkomst Syrië kan worden aangenomen.

Voor zover uit de door jouw moeder afgelegde verklaringen weliswaar blijkt dat er indicaties voorhanden zijn waaruit mogelijkerwijze een nood aan internationale bescherming ten overstaan van jouw land van herkomst Syrië zou kunnen worden afgeleid aangezien je daar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet naar aanleiding van het daar heersende conflict (CGVS p.8), moet immers worden benadrukt dat jouw ouders M. R. R. ((...); O.V. (...)) en R. A. A. (CG (...); O.V. (...)) reeds internationale bescherming genieten in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Spanje, wat indirect tevens een bevestiging vormt van een nood aan internationale bescherming in jouw hoofde.

In het licht van deze vaststelling, evenals in het licht van het gegeven dat er ten aanzien van jouw ouders door het Commissariaat-generaal beslist werd tot de niet-ontvankelijkheid van hun verzoek omdat zij niet hebben aangetoond dat de internationale bescherming die hen in Spanje werd verleend niet langer actueel of niet effectief zou zijn, moet dan ook worden aangenomen dat de terugkeer van jouw gezin naar Syrië gééenszins aan de orde en louter hypothetisch is.

Dienaangaande dient immers te worden beklemtoond dat artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden. Hoewel hieruit niet volgt dat de gezinsleden van een persoon die internationale bescherming in een EU-lidstaat geniet, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus louter omdat zij familie van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde zijn, betekent dit wel dat de lidstaten enerzijds kunnen beslissen om gezinsleden eenzelfde internationale beschermingsstatus te verlenen, evenals anderzijds enkel moeten waarborgen dat deze gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid, aanspraak kunnen maken op een aantal voordelen zoals het bekomen van een verblijfstitel of de toegang tot diverse basisvoorzieningen. Nog daar gelaten het gegeven dat deze rechten of voordelen die door de respectieve EU-lidstaten aan personen die er internationale bescherming genieten of aan hun gezinsleden worden toegekend, kunnen verschillen, maakt zulks geen vervolging uit in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dienen jouw ouders zich tot de in Spanje aanwezige instanties te wenden wat betreft de procedures en mogelijkheden die er ook jou, als begeleide minderjarige, ter beschikking staan volgens het Unierecht met het oog op het regulariseren van je verblijf aldaar. Het is tevens ten overstaan van de bevoegde instanties van diezelfde lidstaat dat jouw ouders eventuele problemen met betrekking tot de te ondernemen stappen kenbaar moet maken. Het komt zodoende aan jouw ouders toe om de nodige stappen in Spanje te zetten opdat ook jij er een verblijfsrecht kan genieten als familielid van een begunstigde van internationale bescherming, temeer aangezien uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan kopie in het administratief dossier is gevoegd, duidelijk blijkt dat de uitbreiding ("family extension") van de internationale beschermingsstatus van begunstigten, in hoofde van hun minderjarige kinderen, probleemloos kan worden bewerkstelligd in Spanje.

In de door jouw moeder afgelegde verklaringen kunnen geen concrete elementen worden gevonden die hieraan afbreuk doen.

Je moeder beweert weliswaar dat hun verblijfskaarten en reisdocumenten niet meer geldig zijn; dit wil echter niet zeggen dat hun verblijfsstatus niet meer actueel is. Ze hebben in ieder geval zelf geen stappen ondernomen om afstand te doen van hun verblijfsstatus aldaar (CGVS p.3-4, 8). Bovendien blijkt uit de kopie van haar Spaanse reisdocument dat dit wel degelijk nog geldig is tot 3 juli 2022 (zie administratief dossier). Je moeder verklaart dat ze telefonisch en via Facebook probeerde contact op te nemen met de Spaanse autoriteiten om jou te laten registreren. Ze kreeg hierover naar eigen zeggen geen antwoord. Vreemd genoeg liet ze na hiervoor langs te gaan bij de Spaanse ambassade. Frappant is ook te moeten vaststellen dat ze geen idee heeft of je vader daar langsging. In ieder geval kregen je ouders nooit van de Spaanse autoriteiten te horen dat je niet bij hen zou kunnen worden geregistreerd. Je moeder geeft tevens te kennen dat ze eigenlijk ook gewoon niet in Spanje wilde blijven (CGVS p.4-5). Wat betreft de levensomstandigheden in Spanje (CGVS p.7-8) werd reeds uitgebreid gemotiveerd in het kader van het verzoek om internationale bescherming van je ouders (zie administratief dossier).

In het kader van jouw verzoek om internationale bescherming haalt je moeder aan dat jullie in Spanje geen familieleden hebben (CGVS p.6). Dit is een motief dat geenszins verband houdt met één van de criteria van de Conventie van Genève, noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Bijgevolg kan hieruit geen nood aan internationale bescherming ten opzichte van Spanje afgeleid worden.

Er dient tevens te worden gewezen op het feit dat jouw moeder zelf geen nieuw verzoek om internationale bescherming indiende nadat haar weigeringsbeslissing definitief werd op 1 september 2020 (CGVS p.7). Nochtans komen de motieven die tijdens jouw verzoek van 28 oktober 2021 worden aangehaald grotendeels overeen met hetgeen zij tijdens haar verzoek aanhaalde. Er kan dus redelijkerwijze van worden uitgegaan dat indien deze motieven op waarheid zouden berusten, ook jouw moeder zelf terug een verzoek om internationale bescherming zou indienen om alsnog een beschermingsstatus te bekomen. De vaststelling dat ze er niet voor koos een nieuw verzoek in te dienen, ondermijnt dan ook de ernst van jullie voorgehouden vrees voor vervolging en doet ook het vermoeden rijzen dat je moeder de mogelijkheid om haar minderjarige dochter een persoonlijk verzoek om internationale bescherming te laten indienen, gebruikt ten einde jullie recht op opvang, dan wel jullie verblijf op het Belgisch grondgebied te verlengen.

In het licht van de internationale beschermingsstatus en het verblijfsrecht dat jouw ouders genieten in Spanje evenals van de mogelijkheden waarover ook jij bijgevolg beschikt om er tevens een status en een verblijfsrecht te bekomen als familielid van een begunstigde van internationale bescherming, is de kwestie van de terugkeer van jou en jouw gezin naar Syrië derhalve louter hypothetisch. Bijgevolg kan in jouw hoofde actueel geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten overstaan van jouw land van herkomst worden vastgesteld.

Gelet op wat voorafgaat, kan het Commissariaat-generaal in jouw hoofde niet besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het in het kader van jouw verzoek neergelegde document, meer bepaald geboortecertificaat, kan bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Dit ondersteunt enkel je identiteit, dewelke hier niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 20.3 en 23 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor

vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene rechtsbeginselen waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Er wordt in het verzoekschrift vooreerst gewezen op de kwetsbaarheid van verzoekende partij en aangestipt dat zij een baby is waardoor deze kwetsbaarheid om de grootste voorzichtigheid vraagt. Er wordt betoogd dat een vertrek naar Spanje enkel kan overwogen worden indien er geen risico bestaat dat verzoekende partij wordt onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen.

Vervolgens wordt de analyse van verwerende partij betwist inzake de mogelijkheid tot gezinshereniging/gezinsuitbreiding in Spanje. Verzoekende partij meent dat zij niet voldoet aan de voorwaarden om in aanmerking te komen voor de gezinsherenigingsprocedure of meer bepaald de gezinsuitbreidingsprocedure. Verzoekende partij is van oordeel dat het gegeven dat haar ouders internationale bescherming genieten niet met zich meebrengt dat zij in geval van vertrek naar Spanje ook internationale bescherming zou kunnen genieten. Het feit dat de lidstaten er - in theorie - voor moeten zorgen dat de gezinsleden van een persoon die internationale bescherming geniet, deze status genieten, betekent volgens verzoekende partij niet dat - in de praktijk - zij, die in België is geboren, in aanmerking zal kunnen komen voor de bescherming die haar ouders in Spanje genieten.

Er wordt in dit verband aangevoerd dat uit de loutere verwijzing naar deze wettelijke bepaling (artikel 23 van de Kwalificatierichtlijn) niet kan worden afgeleid dat verzoekende partij daadwerkelijk in aanmerking zou komen voor de status van internationale bescherming in Spanje, zoals haar ouders waarbij ook wordt gewezen op rechtspraak van de Raad.

Verzoekende partij betoogt dat verwerende partij had moeten trachten na te gaan of zij in geval van vertrek naar Spanje in de praktijk doeltreffend de internationale bescherming van haar ouders zou kunnen genieten. Nochtans, aan het einde van het persoonlijk onderhoud, had de raadvrouw de verwerende partij uitdrukkelijk verzocht om navraag te doen bij de Spaanse asielautoriteiten, aldus verzoekende partij. Voorts wordt erop gewezen dat op 25 april 2022 de raadvrouw van verzoekende partij per e-mail contact heeft opgenomen met de Spaanse asielinstanties om informatie te verkrijgen over de concrete administratieve situatie van de ouders in Spanje (aangezien zij dat land verschillende jaren geleden hadden verlaten en in België om internationale bescherming hadden verzocht) en over de mogelijkheid voor verzoekende partij om internationale bescherming te kunnen krijgen via haar ouders als zij naar Spanje gaat. Er wordt echter aangestipt dat men nooit een concreet antwoord heeft gekregen van de Spaanse autoriteiten, die haar enkel in het Spaans hebben uitgenodigd om naar een administratiekantoor te gaan om haar aanvraag in te dienen, wat duidelijk onmogelijk is.

Ook werd op 19 mei 2022, als laatste redmiddel, geprobeerd een verzoek om informatie in te dienen via een online-formulier die verzoekende partij door de Spaanse autoriteiten werd toegezonden in het kader van een andere zaak waarin zij ook heeft geprobeerd informatie van de Spaanse autoriteiten te verkrijgen (eveneens zonder succes). In het verzoekschrift wordt vervolgd dat zoals de raadvrouw van verzoekende partij aan het einde van het persoonlijk onderhoud van haar cliënte heeft opgemerkt, verwerende partij integendeel over een geprivilegieerd communicatienetwerk beschikt met de andere lidstaten. Om die reden heeft de raadvrouw de verwerende partij verzocht om contact op te nemen met de Spaanse autoriteiten teneinde een duidelijk antwoord te krijgen op de volgende vragen:

- enerzijds, de actualiteit en de doeltreffendheid van de status van de ouders in Spanje, aangezien zij het Spaanse grondgebied reeds verschillende jaren geleden hebben verlaten en,
- anderzijds, in de veronderstelling dat de status van de ouders nog steeds geldig is, de mogelijkheid voor verzoekende partij om een verblijfsvergunning op basis van gezinshereniging met haar ouders te verkrijgen, aangezien zij in België is geboren na het verkrijgen van hun status in Spanje en nooit met hen in Syrië heeft gewoond.

Verzoekende partij wijst er verder op dat uit de objectieve informatie waarop verwerende partij zich beroept, blijkt dat verzoekende partij, als afstammeling van een persoon die in Spanje internationale bescherming geniet, moet aantonen dat zij "in het land van herkomst" bij haar ouders heeft gewoond om in aanmerking te komen voor de gezinsuitbreidingsprocedure.

De bewoordingen van het laatste AIDA-verslag zijn volgens verzoekende partij duidelijk: "Wat betreft de uitbreiding van de internationale bescherming van de begunstigde tot andere gezinsleden, zijn de bij wet vastgestelde voorwaarden economische afhankelijkheid en eerdere samenwoning in het land van herkomst. Indien beide aspecten niet worden aangetoond, wordt de "uitbreiding" niet toegestaan."

Verzoekende partij betoogt dat zij en haar ouders echter nooit samengewoond hebben "in hun land van herkomst", Syrië, aangezien zij in België is geboren.

Er wordt zodoende aangevoerd dat één van de twee voorwaarden om in aanmerking te komen voor de procedure van gezinsuitbreiding in Spanje ontbreekt, zodat verzoekende partij zich niet - a priori - kon beroepen op de status van haar ouders (ervan uitgaande dat deze nog effectief en actueel is).

Bij lezing van het administratief dossier dient evenwel worden vastgesteld dat verwerende partij niet de moeite heeft genomen om bij de Spaanse autoriteiten na te gaan of verzoekende partij - die in België is geboren uit ouders die in Spanje subsidiaire bescherming hebben gekregen en het Spaans grondgebied meer dan twee jaar geleden hebben verlaten - in geval van vertrek naar Spanje daadwerkelijk in aanmerking komt voor de status van haar ouders - gesteld dat deze nog geldig is, aldus verzoekende partij.

Verzoekende partij benadrukt dat zij tevergeefs alles in het werk heeft gesteld om bij de Spaanse autoriteiten na te gaan of de internationale bescherming van haar ouders in Spanje nog steeds geldig is en zo ja, of zij, in geval van vertrek naar Spanje, in aanmerking komt voor de gezinsuitbreidingsprocedure. Er wordt in het verzoekschrift nog aangegeven dat hoewel de bewijslast in beginsel op verzoekende partij rust om aan te tonen dat zij in geval van vertrek naar Spanje niet de bescherming van haar ouders zal kunnen genieten, verzoekende partij bij gebreke van een duidelijk antwoord van de Spaanse autoriteiten, niet in staat is een ontkennend feit te bewijzen.

Er dient volgens verzoekende partij aan herinnerd te worden dat het feit dat de bewijslast op haar rust, verwerende partij niet ontslaat van haar zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekende partij concludeert dat er reële en vastgestelde risico's zijn van onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van artikel 4 van het EU-handvest en artikel 3 van het EVRM in geval van terugkeer naar Spanje, des te meer gezien haar kwetsbaarheid, gezien de onzekerheid dat zij in aanmerking zou kunnen komen voor de subsidiaire bescherming die haar ouders enkele jaren geleden hebben gekregen.

2.2. Stukken

Ter staving van het verzoekschrift voegt verzoekende partij e-mails toe van 25 april 2022 en 19 mei 2022 verzonden naar de Spaanse asielinstanties om bijkomende informatie te verzoeken.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekende partij daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoek(st)er om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekende partij om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoekende partij aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekende partij samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekende partij afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoek(st)ers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekende partij bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij

deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Beoordeling van het verzoek om internationale bescherming

Vooreerst stelt de Raad vast dat uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat aan de ouders van verzoekende partij alsook haar meerderjarige halfzus de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Spanje.

In zoverre verzoekende partij betwist dat haar ouders/gezinsleden actueel nog steeds subsidiaire bescherming genieten in Spanje of meent dat de verleende bescherming niet effectief zou zijn, wordt erop gewezen dat uit het administratief dossier blijkt dat de ouders van verzoekende partij op 19 december 2019, en de halfzus op 24 december 2019, een verzoek om internationale bescherming in België indienden die op 28 februari 2020 door het Commissariaat-generaal niet-ontvankelijk verklaard werden op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. De beroepen tegen deze beslissingen werd verworpen bij 's Raads arresten nrs. 240 398 en 240 399 van 1 september 2020.

In deze arresten werd besloten dat niet concreet aannemelijk werd gemaakt dat de bescherming die de ouders en halfzus in Spanje verleend werden niet actueel of ontoereikend zou zijn, noch dat zij er een risico lopen op vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ook het tweede verzoek van de meerderjarige halfzus werd door de commissaris-generaal op 4 maart 2021 niet-ontvankelijk verklaard (volgend verzoek). Bij arrest nrs. 268 798 van 22 februari 2022 verwierp de Raad het beroep ingediend tegen de beslissing van 4 maart 2021 en oordeelde dat in navolging van de commissaris-generaal besloten kan worden dat de verklaringen van de halfzus niet vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van haar vorig verzoek om internationale bescherming op grond waarvan werd besloten dat zij niet in concreto aannemelijk maakt dat de bescherming die haar in Spanje wordt verleend niet actueel of ontoereikend zou zijn, noch dat zij er een risico loopt op vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dat zij aldus geen elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Spanje.

Verder dient opgemerkt te worden dat er tevens verzoeken werden ingediend door de ouders van verzoekende partij op 24 december 2019 in naam van de minderjarige halfzus en halfbroer van verzoekende partij alsook in naam van de twee minderjarige zussen van verzoekende partij. Deze verzoeken werden op 12 oktober 2021 door de commissaris-generaal op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk verklaard wegens het gebrek aan eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen. Bij arresten nrs. 268 576 en 268 577 van 21 februari 2022 werden de beroepen ingediend tegen deze beslissingen van 12 oktober 2021 door de Raad verworpen.

In juni 2021 werd verzoekende partij geboren te Brugge. Op 28 oktober 2021 dienden haar ouders in haar naam een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal nam op 14 april 2022 ten aanzien van verzoekende partij een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De commissaris-generaal is in casu van oordeel dat er indicaties voorhanden zijn waaruit mogelijkerwijze een nood aan internationale bescherming ten overstaan van het land van herkomst Syrië zou kunnen worden afgeleid aangezien verzoekende partij daar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet naar aanleiding van het daar heersende conflict. Echter, in het licht van de internationale beschermingsstatus die haar ouders genieten in Spanje evenals in het licht van het gegeven dat er ten aanzien van de ouders door het Commissariaat-generaal beslist werd tot de niet-ontvankelijkheid van hun verzoek omdat zij niet hebben aangetoond dat de internationale bescherming die hen in Spanje werd verleend niet langer actueel of niet effectief zou zijn, besluit de commissaris-generaal dat de terugkeer van het gezin naar Syrië geenszins aan de orde en louter hypothetisch is.

In de bestreden beslissing wordt verder gewezen op de mogelijkheden waarover ook verzoekende partij als begeleide minderjarige beschikt om er tevens een status en een verblijfsrecht te bekomen als familielid van een begunstigde van internationale bescherming en aangestipt dat uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de uitbreiding van de internationale

beschermingsstatus van begunstigden in hoofde van de minderjarige probleemloos kan worden bewerkstelligd in Spanje.

De Raad stelt vast dat uit niets blijkt dat verzoekende partij op heden in Spanje dezelfde status zou genieten als de status die aan haar gezinsleden werd verleend. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft in hoofde van verzoekende partij dan ook geen toepassing gemaakt van de niet-ontvankelijkheidsgrond zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3^o van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij toont, in het licht van de internationale beschermingsstatus die haar ouders genieten in Spanje, echter niet aan dat zij niet in Spanje zou kunnen verblijven in het kader van artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU, zoals reeds in de bestreden beslissing wordt gesteld:

“Dienaangaande dient immers te worden bevestigd dat artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden. Hoewel hieruit niet volgt dat de gezinsleden van een persoon die internationale bescherming in een EU-lidstaat geniet, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus louter omdat zij familie van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde zijn, betekent dit wel dat de lidstaten enerzijds kunnen beslissen om gezinsleden eenzelfde internationale beschermingsstatus te verlenen, evenals anderzijds enkel moeten waarborgen dat deze gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid, aanspraak kunnen maken op een aantal voordelen zoals het bekomen van een verblijfstitel of de toegang tot diverse basisvoorzieningen. Nog daar gelaten het gegeven dat deze rechten of voordelen die door de respectieve EU-lidstaten aan personen die er internationale bescherming genieten of aan hun gezinsleden worden toegekend, kunnen verschillen, maakt zulks geen vervolging uit in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dienen jouw ouders zich tot de in Spanje aanwezige instanties te wenden wat betreft de procedures en mogelijkheden die er ook jou, als begeleide minderjarige, ter beschikking staan volgens het Unierecht met het oog op het regulariseren van je verblijf aldaar. Het is tevens ten overstaan van de bevoegde instanties van diezelfde lidstaat dat jouw ouders eventuele problemen met betrekking tot de te ondernemen stappen kenbaar moet maken. Het komt zodoende aan jouw ouders toe om de nodige stappen in Spanje te zetten opdat ook jij er een verblijfsrecht kan genieten als familielid van een begunstigde van internationale bescherming, temeer aangezien uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan kopie in het administratief dossier is gevoegd, duidelijk blijkt dat de uitbreiding (“family extension”) van de internationale beschermingsstatus van begunstigden, in hoofde van hun minderjarige kinderen, probleemloos kan worden bewerkstelligd in Spanje.

In de door jouw moeder afgelegde verklaringen kunnen geen concrete elementen worden gevonden die hieraan afbreuk doen.

Je moeder beweert weliswaar dat hun verblijfskaarten en reisdocumenten niet meer geldig zijn; dit wil echter niet zeggen dat hun verblijfsstatus niet meer actueel is. Ze hebben in ieder geval zelf geen stappen ondernomen om afstand te doen van hun verblijfsstatus aldaar (CGVS p.3-4, 8). Bovendien blijkt uit de kopie van haar Spaanse reisdocument dat dit wel degelijk nog geldig is tot 3 juli 2022 (zie administratief dossier). Je moeder verklaart dat ze telefonisch en via Facebook probeerde contact op te nemen met de Spaanse autoriteiten om jou te laten registreren. Ze kreeg hierover naar eigen zeggen geen antwoord. Vreemd genoeg liet ze na hiervoor langs te gaan bij de Spaanse ambassade. Frappant is ook te moeten vaststellen dat ze geen idee heeft of je vader daar langsging. In ieder geval kregen je ouders nooit van de Spaanse autoriteiten te horen dat je niet bij hen zou kunnen worden geregistreerd. Je moeder geeft tevens te kennen dat ze eigenlijk ook gewoon niet in Spanje wilde blijven (CGVS p.4-5). Wat betreft de levensomstandigheden in Spanje (CGVS p.7-8) werd reeds uitgebreid gemotiveerd in het kader van het verzoek om internationale bescherming van je ouders (zie administratief dossier).

In het kader van jouw verzoek om internationale bescherming haalt je moeder aan dat jullie in Spanje geen familieleden hebben (CGVS p.6). Dit is een motief dat geenszins verband houdt met één van de criteria van de Conventie van Genève, noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Bijgevolg kan hieruit geen nood aan internationale bescherming ten opzichte van Spanje afgeleid worden.

Er dient tevens te worden gewezen op het feit dat jouw moeder zelf geen nieuw verzoek om internationale bescherming indiende nadat haar weigeringsbeslissing definitief werd op 1 september 2020 (CGVS p.7). Nochtans komen de motieven die tijdens jouw verzoek van 28 oktober 2021 worden aangehaald grotendeels overeen met hetgeen zij tijdens haar verzoek aanhaalde. Er kan dus redelijkerwijze van

worden uitgegaan dat indien deze motieven op waarheid zouden berusten, ook jouw moeder zelf terug een verzoek om internationale bescherming zou indienen om alsnog een beschermingsstatus te bekomen. De vaststelling dat ze er niet voor koos een nieuw verzoek in te dienen, ondermijnt dan ook de ernst van jullie voorgehouden vrees voor vervolging en doet ook het vermoeden rijzen dat je moeder de mogelijkheid om haar minderjarige dochter een persoonlijk verzoek om internationale bescherming te laten indienen, gebruikt ten einde jullie recht op opvang, dan wel jullie verblijf op het Belgisch grondgebied te verlengen."

Verzoekende partij betwist de analyse van verwerende partij inzake de mogelijkheid tot gezinshereniging/gezinsuitbreiding in Spanje. Verzoekende partij meent dat zij niet voldoet aan de voorwaarden om in aanmerking te komen voor de gezinsherenigingsprocedure of meer bepaald de gezinsuitbreidingsprocedure. Zij betoogt dat uit de objectieve informatie waarop verwerende partij zich beroept, meer bepaald "Country Report: Spain - Update 2021", April 2022 van AIDA, blijkt dat men als afstammeling van een persoon die in Spanje internationale bescherming geniet, moet aantonen "in het land van herkomst" bij de ouder te hebben gewoond om in aanmerking te komen voor de gezinsuitbreidingsprocedure.

Verzoekende partij merkt op dat zij en haar ouders echter nooit samengewoond hebben "in hun land van herkomst", Syrië, aangezien zij in België is geboren.

De Raad dient evenwel op te merken dat verzoekende partij de landeninformatie slechts gedeeltelijk citeert en weergeeft zodat slechts sprake is van een selectieve lezing. Uit de volledige versie van het aangehaalde AIDA-rapport, zoals kan geraadpleegd worden aan de hand van de door verzoekende partij weergegeven weblink in het verzoekschrift, blijkt immers duidelijk dat de "family extension" eveneens toepasselijk is op minderjarige descendents met als enige voorwaarde het bewijs van de familiebanden (AIDA "Country Report: Spain", 2021 update, p. 162). Deze informatie wordt bevestigd door de landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier (blauwe map met landeninformatie, stuk 9, Criteria and conditions, Family extension). Verzoekende partij kan zodoende geenszins dienstig citeren uit onvolledige informatie die geen betrekking heeft op haar situatie als zijnde een minderjarige descendent en kan niet gevolgd worden in haar betoog als zou zij moeten voldoen aan een voorwaarde van eerdere samenwoning in het land van herkomst.

Met het betoog dat verwerende partij geen navraag heeft gedaan bij de Spaanse autoriteiten of verzoekende partij die in België is geboren daadwerkelijk in aanmerking komt voor de statuut van haar ouders indien deze status nog geldig is, slaagt verzoekende partij er niet in de informatie die verwerende partij heeft onderzocht en toegevoegd aan het administratief dossier te ontcrachten.

Verzoekende partij brengt met de argumentatie in het verzoekschrift geen concrete aanwijzingen bij waaruit kan blijken dat de Spaanse autoriteiten hun verplichtingen voortvloeiend uit vornoemd artikel 23 niet zouden nakomen en zouden weigeren om haar eenzelfde internationale beschermingsstatus te verlenen als haar gezinsleden, dan wel om haar, onder andere, een verblijfstitel af te leveren die haar in staat stelt om samen met haar gezinsleden te verblijven in Spanje.

De Raad benadrukt in dit verband dat Spanje als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis, dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan een internationale beschermingsstatus (in casu van de ouders). Het initiatief te dezen berust echter bij de ouders van verzoekende partij.

Met betrekking tot de pogingen tot registratie van verzoekende partij bij de Spaanse autoriteiten wordt in de bestreden beslissing terecht aangestipt dat de moeder van verzoekende partij die aangeeft te hebben geprobeerd contact op te nemen met de Spaanse autoriteiten voor de registratie van verzoekende partij evenwel naliet langs te gaan bij de Spaanse ambassade en ook geen idee heeft of de vader van verzoekende partij daar langsging. In de bestreden beslissing wordt verder opgemerkt dat de ouders in ieder geval nooit van de Spaanse autoriteiten te horen kregen dat verzoekende partij niet bij hen zou kunnen worden geregistreerd. Ook uit de bijgevoegde stukken aan het verzoekschrift, waaruit louter blijkt dat de raadvrouw informatie verzocht bij de Spaanse autoriteiten, blijkt geenszins dat de Spaanse autoriteiten hebben beslist dat verzoekende partij niet geregistreerd kan worden en dat haar geen procedures of mogelijkheden ter beschikking staan met het oog op het regulariseren van haar verblijf aldaar, laat staan dat zulks door omstandigheden buiten de wil van de ouders en verzoekende partij effectief onmogelijk zou zijn. In tegendeel, in het verzoekschrift zelf wordt aangegeven dat de Spaanse autoriteiten verzoekende partij hebben uitgenodigd om naar een administratiekantoor te gaan om haar aanvraag in te dienen.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij betoogt, blijkt verder uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal zich niet beperkt heeft tot de loutere verwijzing naar artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU doch uitdrukkelijk heeft gewezen op informatie toegevoegd aan het dossier waaruit blijkt dat de uitbreiding van de internationale beschermingsstatus van begunstigden, in hoofde van hun minderjarige kinderen, probleemloos kan worden bewerkstelligd in Spanje. Verzoekende partij kan in dit verband dan ook niet dienstig verwijzen naar rechtspraak van de Raad die overigens geen precedenterwerking geniet.

Waar verzoekende partij de geldigheid en actualiteit van de status van haar ouders in twijfel trekt en in zoverre zij erop wijst dat de verblijfsdocumenten van het gezin thans zijn verlopen, moet de Raad erop wijzen dat er een onderscheid gemaakt dient te worden tussen de subsidiaire beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Zulk een onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd. Verzoekende partij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de aan haar ouders verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Aangezien de geldigheid van de subsidiaire beschermingsstatus van de gezinsleden niet in vraag wordt gesteld, wijst niets erop dat de ouders van verzoekende partij niet zouden kunnen terugkeren naar Spanje, of dat hun verblijfsvergunning die verband houdt met hun status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen.

Verzoekende partij brengt overigens geenszins dienstige en concrete argumenten aan ter weerlegging van de motieven aangaande de levensomstandigheden in Spanje waarover reeds uitgebreid werd gemotiveerd in het kader van het verzoek om internationale bescherming van de ouders en evenmin ter weerlegging van de bevindingen aangaande de verklaringen dat het gezin in Spanje geen familieleden heeft hetgeen een motief betreft dat geenszins verband houdt met één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Tot slot wordt samen met de commissaris-generaal opgemerkt dat de moeder van verzoekende partij naliet zelf een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen nadat haar weigeringsbeslissing definitief werd op 1 september 2020 hoewel de motieven die tijdens huidig verzoek van 28 oktober 2021 worden aangehaald grotendeels overeenkomen met hetgeen de moeder tijdens haar verzoek aanhaalde. De commissaris-generaal oordeelt met reden dat er dus redelijkerwijze van kan worden uitgegaan dat indien deze motieven op waarheid zouden berusten, ook de moeder zelf terug een verzoek om internationale bescherming zou indienen om alsnog een beschermingsstatus te bekomen en dat de vaststelling dat ze er niet voor koos een nieuw verzoek in te dienen dan ook de ernst van de voorgehouden vervolgingsvrees ondermijnt en het vermoeden doet rijzen dat de moeder de mogelijkheid om haar minderjarige dochter een persoonlijk verzoek om internationale bescherming te laten indienen, gebruikt ten einde het recht op opvang, dan wel het verblijf op het Belgisch grondgebied te verlengen.

Gelet op het voorgaande en mede in acht genomen dat noch verzoekende partij, noch haar ouders een nood aan internationale bescherming ten aanzien van Spanje aannemelijk hebben gemaakt, zoals wordt toegelicht in de bestreden beslissing, besluit de Raad dat er, rekening houdend met de status van de gezinsleden in Spanje en de Unierechtelijke bepalingen betreffende de status van gezinsleden van begunstigden van internationale bescherming, geen grote obstakels voorhanden zijn die verzoekende partij ervan weerhouden om samen met haar gezin terug te keren naar Spanje en zich daar te vestigen met haar gezinsleden die er internationale bescherming en een verblijfsrecht genieten en dat niets haar aldus actueel dwingt om terug te keren naar Syrië. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij actueel geen nood aan internationale bescherming worden vastgesteld.

Het door verzoekende partij neergelegd geboortecertificaat, dat betrekking heeft op haar identiteit, kan geen afbreuk doen aan het voorgaande.

In het licht van wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partij niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en

artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.6. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en bijgevolg ook van de Raad in onderhavige procedure is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering, maar doet enkel uitspraak over de vraag of een verzoekende partij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten niet aan de orde.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat gelet op de jeugdige leeftijd van verzoekende partij haar moeder op het commissariaat-generaal werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid de vluchtmotieven uiteen te zetten en de argumenten kracht bij te zetten, zij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en zij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.8. De uiteenzetting van verzoekende partij laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.9. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. CUYKENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

H. CALIKOGLU